The Common Christian Roots of the European Nations

An International Colloquium in the Vatican. Pontifical Lateran University. Catholic University of Lublin. Florence 1982, t. 1. General Sessions, ss. 300, t. 2. Written contributions to the twelve carrefours, ss. 1310.

Wraz z wyborem kard. K. Wojtyły na Papieża w całym świecie, nie tylko chrześcijańskim zresztą, pojawiło się wielkie zainteresowanie tą częścią świata i Kościoła, z której pochodzi nowy Papież. I to nie tylko Polską, ale i Europą Wschodnią w jakiejś mierze. A trzeba stwierdzić wyraźnie, o czym zresztą wiedzą ci, którzy zetknęli się z Zachodem, że znajomość tam naszych spraw, historii i tradycji, kultury i problemów społecznych była u tzw. przeciętnych obywateli niewielka, jednostronna, okaleczona, a nawet wręcz fałszywa. Z tym większym zainteresowaniem przysłuchiwano się słowom Papieża, który mówił o swojej Ojczyźnie i o Słowiańszczyźnie. Szczególne zainteresowanie wzbudziły słowa o chrześcijańskich korzeniach Słowiańszczyzny, powiedziane podczas pierwszej pielgrzymki Jana Pawła II do Ojczyzny w dniu 3 czerwca 1979 roku. Słowa te stały się programem międzynarodowego kolokwium na temat „Wspólne chrześcijańskie korzenie narodów Europy", zorganizowanego przez Papieski Uniwersytet Laterański i Katolicki Uniwersytet Lubelski, w Rzymie-Watykanie, w dniach 3–7 listopada 1981 r.

Obecnie wyszły dwa tomy aktów tego kongresu zawierające 174 referaty oraz inne dokumenty i przemówienia, w tym także przemówienie Jana Pawła II, wygłoszone podczas specjalnej audiencji dla uczestników Kolokwium – „Aby Chrystus wybawił Europę i Świat przed nadchodzącą katastrofą". W Kolokwium wzięło udział wielu naukowców, artystów, dziennikarzy, działaczy społecznych z całego świata. Oprócz oczywiście Polaków i Włochów byli przedstawiciele wszystkich prawie narodów Europy Wschodniej i Zachodniej, również mieszkający i działający za oceanem. Nie sposób omówić tutaj, nawet pobieżnie, nie tylko wszystkich referatów, jakie zostały w tych tomach opublikowane, ale nawet tematów, rozlicznych przecież, jakie zostały w nich podjęte.

Jest rzeczą zrozumiałą, że mimo tak obszernego materiału, zawartego w tomach, tematy mogły zostać jedynie zarysowane i ani organizatorzy, ani referujący nie pretendowali do wyczerpującego ujęcia całości omawianych zagadnień. Tym niemniej dialog na różnych płaszczyznach – między Wschodem a Zachodem Europy, między różnymi odmianami chrześcijaństwa, między chrześcijaństwem a marksizmem, między różnymi tradycjami narodowymi, kulturalnymi, politycznymi, itd. – uzyskał nowy wymiar. Można mieć nadzieję, że będzie on owocował w przyszłości, że przyczyniać się będzie do dalszego zrozumienia i zbliżenia. Przecież cała Europa wyrasta ze wspólnych korzeni chrześcijaństwa i uświadomienie sobie tego faktu łączy ją raczej, niż dzieli. Być może, iż Kongres da jakiś nowy

bodziec do przekraczania przeszkód dzielących Europę, do poszukiwania coraz głębszego, rzetelnego i szczerego ducha jedności.

Dobrze byłoby, gdyby przynajmniej część tego cennego dorobku wspólnej pracy została udostępniona polskiemu czytelnikowi. Predestynowany do tego wydaje się Katolicki Uniwersytet Lubelski, który był przecież jednym z inicjatorów owego Kolokwium.

Jerzy W. Gałkowski

czasopisma

Prasa o gospodarce (13)

«Realizacja celu zwiększania udziału sektora drobnej wytwórczości w gospodarce narodowej powinna być wspierana rozwiązaniami systemowymi oraz poprzez prowadzenie określonej polityki gospodarczej, w tym zwłaszcza podatkowej i kredytowej.

Nie chodzi przy tym o sztuczne promowanie sektora drobnej wytwórczości poprzez łagodzenie warunków jego funkcjonowania, ale o rozwiązania, które spełniać powinny dwa podstawowe warunki:

– stabilność ogólnych zasad ekonomiczno-finansowych, a także polityki gospodarczej prowadzonej w stosunku do tego sektora; spełnienie tego warunku jest niezbędne dla skuteczności oddziaływania na rozwój drobnej wytwórczości;

– uwzględnienie w konkretnych rozwiązaniach systemowych i mechanizmach ekonomicznych szczególnych, mających charakter obiektywny, uwarunkowań funkcjonowania drobnej wytwórczości.

O ile spełnienie warunku pierwszego ma znaczenie decydujące dla realizacji długofalowego programu rozwoju drobnej wytwórczości, o tyle spełnienie warunku drugiego powinno przyczyniać się do dynamizmu tego procesu.»

Powyższe stwierdzenia znajdują w materiale Janusza Bandurskiego i Pawła Karpińskiego, opublikowanym w „Zeszycie II", będącym zbiorem rozważań na temat wielu problemów z całej sfery drobnej wytwórczości, zarówno państwowej, spółdzielczej jak i prywatnej. „Zeszyt I i II" ukazały się w listopadzie 1983 r. pod tytułem: *Stan aktualny i uwarunkowania rozwoju drobnej wytwórczości w Polsce* i są plonem konferencji zorganizowanej przez XII Zespół Komisji d.s. Reformy.

Dane statystyczne dotyczące całej sfery drobnej wytwórczości w Polsce dowodzą dwóch rzeczy: jest to sektor, który – mimo ogólnogospodarczego kryzysu w naszym kraju – przeżywał jednak rozwój. Dzięki swej elastyczności potrafił dostosować się do zmienionej, niezmiernie trudnej, sytuacji. Po drugie: rozwój ten następował wraz z ujawnianiem się podstawowych, systemowych barier.

W rezultacie: zakładany optymistyczny dalszy wzrost w tym sektorze może się okazać problematyczny, jeśli nie przyjrzymy się zawczasu owym barierom i nie potrafimy ich usunąć. Przejdźmy w tym miejscu do analizy